

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móeny
Lubosé ma;
Boh pak swérny
Přez spař mérný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje dželaš
Wšédne dny;
Džeň pak swjataj,
Duši daty,
Wotpočú ty.

Z njebjes mana
Njeh cí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Boh poda,
Wokřew će!

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Šmolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschepłatu 40 pj. dostacž.

Prěnja njedzela adventa.

Lut. 1, 67—79.

Adventski čas je sažo pschischoł we wicherje wójn-
skeho časa. Wón je pschihotowanški čas na pschińdženje
teho Anjesa, hewał wješkely, ale nětko mróczny. Ale čím
nušnišči nam, so bychmy teho wěszi byli: „Tón Anjes
pschińdže k nam psches njeměrne móřske žolmy tuteho
časa.“

Advent, pschihotowanški čas na pschińdženje teho Anjesa.

1. Wón chze naš pschihotowaných mjeć
sa křwalbu jeho hnady,
2. sa pokłuschnosć w jeho kłuzbje.

1. My budžemy wjedzeni do doma Zachariašoweho,
hđež pobožny duch duje. Woni drje steja hišće na
semi stareho kluba, ale čakaju na klubjenje teho Anjesa.
To je jenicžke jich pschecze, džeň sboža wohladacž. Zaha-
riašowa wěra njeběšče najprjedy hišće byla dospěz byla
sa tu sbóžnu pomjesč. Ale w hodžinje dopjeljenja je
prěnje, ščož jeho wobwjasny jasny wurězi, křwalba
Boža. Šslubjenja su dopjeljene. Kufowanje dopjelnje-
nja je to džěczatko, Jan tón křčeznik. To drje je halle
prjedy sacžowanje sboža; hišće je pschihotowanški čas
na pschińdženje teho Anjesa, ale psches pschihotowanški
čas klinczi wješkely adventski křerlusch: „Křwaleny budž
tón Anjes!“

My stejimy w polnym šwětle dopjeljenja, hodowneho
klónczka, kotřez šwoje pruhi ščele, so by šwěcziło tym,
kotsiž pó čimje a w ščěnu šmjercze šedža, a pšnacze
sboža dalo ludu. Nětko šwětko čłowškeho pšnacza a
mudrosce drje so na šwěcze šašwěczi a čłowjetojo
w tajkim šwětle křodža. Ale móže wono čłowšku wutrobu
polnje spokojeć? Wono je čěmna ščěň, kotruž tež naj-
mudrišči wobroczič njemóže: ščěň šmjercze.

Šcho je, hđyž je křótki čas žiwjenja wotběžal, je
wškej mudrosce šwěta? W šrudnym steja čłowjetojo a
šebi rady njewjedža, šcho w pschichodze leži, woni pschezo
hišće pó čimje šedža a w ščěnu šmjercze. Duž dušča
šebi žada po lěpschim šwětle, po wyschšchim pšnaczu, kiž
so tež psches nóz šmjercze dobydže. Tu je ššhadženje
š wyškofscze, pšnacze sboža we wodawanju hřchow.
Wutrobna šmilnosć Boža pschimnje do hubjenstwa
čłowjekow a staji šwojej nosy na ščěžki měra. Wo-
dacze a wumóženje, žiwjenje a sbóžnosć w šhrystušku a
w ewangeliju wot šhrysta je pšnacze sboža k žohnowanju
a měrej dušče! Nětko wona pokoj namaka, to je, ščož
wona trjebasche a žadasche, nětko je wona na puczu měra
a ma šwětko tež sa čěmny šmjertny doł. To je Boža
wěczna hnada, kiž naš wobohaczi we wškej šemškej nusy
a čichich čini we wščem šemškim šedženju a w tyščnosći.
Duž křwalmy jeho hnadu w tym šwjatym křutnym časju,
hđyž tón Anjes sažo šwój lud domapřta, so by nowe hnadne
lěto nam lěto sboža bylo. Potom budžesč štrošctny a
měrný, hđyž nam tež čěžke domapřtanje pschinješe a tón

Knješ tebi da mër frjedža w njemërje tuteho cžaſa. A ty wěſch, wón ſo tež ſjewi w prawym cžaſu jako tón, kiž wichej wójny wobhroſy, ſo ſo te žolmy lehnú.

2. Wot Zachariaſa hladamy na jeho ſyna Jana a jeho powołanje a skutkowanje na ſwěće. Wón budže profeta Wjerſchneho mjenowany — hłóſ a rt teho Wjerſchneho; wón je tón, kotrehož ſu druſy profetojo jako jandžela teho Knjeſa, drugeho Eliſa widželi. Žadny džim, ſo tón lud poſdžiſcho wjele wo nim dđerželſche a ſo jeho praſchachu: „Eſy ty Khrystuſ?“ A tola kaž wyſoko jeho Bóh poſběhny, hordoſć a čžeſć jeho žiwjenja dyrbjelſche być, w poſlušnoſći temu wyſchſchemu ſlužicź, ſo by jeho pucź pſchihotował. Wulke mējeſche dokonjecź, ale niž po ſwojej, ale po ſwojeho miſchtra woli; wjele wutrobow dyrbjelſche dobyć, ale niž ſa ſebje, ale ſa teho Knjeſa. We ſwěrnosczi je jo dokonjał; wot ſeſhadžaneho ſlónćka hižom wobſwětleny bēſche to pucź poſlušnoſće we ſlužbje teho Knjeſa.

Bóh čže cžłowſku ſlužbu mēć, ſebi pucź k wutrobam pſchihotowacź a je wjeſć na ſchćežku mēra. To je hamt noweho ſluba. A duž ſaſo předarjo ewangeliya jako pōſli teho Knjeſa pſchpowjedanje hnady pſchi ſpocžatku noweho žyrkwineho lēta tuto ſaſchecź dadža k troſchtej a radoſći ſprawnych duſchow, tola niž ſwojeje čžeſće dla, ale ſo bychu Knjeſowej woli ſlužili, jeho pucź pſchihotowali, i poſlušnoſću w jeho ſlužbje. Ale waſcha wutroba dyrbi tež hotowa być, ſo do jeho ſlužby ſtajić, ſo byſchće jemu ſlužili bjeſ bojoſće ſwoje žime dny. To je ta pycha, i kotrež dyrbi kōždy wupyſcheny być w adventſkim cžaſu. Potom čže naſ tež napjelnicź ſe ſwojimi njebeſkimi darami a naſcha wutroba dyrbi być templ jeho hnady a kraſnoſće. Duž ſtupmy i nowym lētom tež na nowy pucź, ſo bychmy jemu ſlužili we ſwjatoſći a prawdoſći, kotraž je jemu ſpodobna. Naſch lud je ſo dopomnił na ſwojeho Boha w tym čžežkim cžaſu. Jemu ſamemu ſlužicź, to woſtań naſche heſło tež w nowym žyrkwiny lēće. Jeho ſlužbje čžemy ſwjecźicź naſche rjane Bože ſlužby a ſo dđeržecź jeho ſłowa a ſakramenta; jemu k ſlužbje čžemy tež naſche domy templ čžinić, ſo by tam mēr bydlił; jemu k ſpodobanju čžemy tež hotowi być k ſkutkam luboſće, kotrež naſch wōtžny kraj ſebi žada w tymle cžaſu; jemu čžemy tež w tym ſlužicź, ſo tež horjo a ſrudobu njeſemy bjeſ morſotanja a nam doſć je na jeho hnadže. Tak čžemy advent ſwjecźicź.

Tak čžemy naſcheho Sbožnika ſtrowicź w tym hnadnym cžaſu a ſaſtupicź do noweho žyrkwineho lēta. Sslónćko ſboža ſo nam ſwěći a roſſwětla naſche pucze. A hdy by to poſlednje lēto naſcheho podrožniſtwa bylo, je pſchod nami rjany wōttynjeny kōnz, kotremuž w mērje napſchecźiwo hladamy. My ſpēmamy jemu potom we woſadže dokonjanych ſwōj adventſki khērluſch: „Hoſianna we wyſokoſći!“ Hamjen.

G. w R.

Saſtup do adventa.

Mōz čžeſa, ranje purpurne
Pſches Božu miłoſć ſwita;
Nētł hinu mroki čžēmnite,
Naſ rjeſche ſwětlo wita;
Adventſka hwēſda jaſni ſo
Nad tobu, hrēſchne cžłowjeſtvo,
Eso ſraduj teho ſboža!

Slej, bōrſy ſlōnzno prawdoſće
Čži ſhadža w klyſchcžu kraſnym;
D ſa by wono hrēko čže
We čžēmnyh dole cžaſnym!
Njech w jeho pruhach khodžič tu,
So k njebeſam čže dowjedu,
Hdžež wēćne ſwětlo ſwěći!

Twōj Sbožnik, ſlōnzno hodowne,
Kral wēćny, ſo nētł bliži;
Wón w twōjej duſchi bydlicź čže,
Čži hnady i njebja niži;
Slej, hižom ſerja kralowſke
Eso ſybola čži do duſche,
Adventſke harſy klicza.

Duž ſlecź ſo draſtu maſanu,
Ta tebe wōhidžuje,
A wurjedź ſwoju wutrobu,
Kiž nuſu hrēcha čžuje;
Storcź poſucžine žahadlo
Esej do wutroby hluboko,
So wōćzlo klyſach pluma.

Schat wēry duſchu wōdžewaj,
Wſmi brōnje ſwětka ſebi;
Pucź wucžicź, wupyſch, wurunaj,
Njech pobožnoſć dom debi,
Hdžež wēra bydli, modlenje,
Adventſke klicza khērluſche,
Schtom hodowny ſo ſtaya.

A ſhadža hodow ſwětłina,
Dha wēnzny wſmi a palmy,
So duſcha krala powita
A ſpēwa rjane pſalmy;
Dži, khwataj! Wón nētł bliži ſo,
Duž wotewi wrota ſchēroko,
Sčzel palmy na pucź, wyſkaj:

Čži khwalba, ſyno Davita!
Ty džeſch w Knjeſa mjenje;
Eſy Sbožnik, pomoz Zionſta
A njebeſch wobſboženje.
Čži hoſianna, kralo mōj!
D wobhnadź mje a ke mni pōj!
Mōj dom je ſhotowany.

K. A. Fiedleſ.

Druha njeđžela adventa.

Mat. 3, 1—10.

Saſo žyle kſchecźijanſtvo wulkemu ſwjedženjej luboſće napſchecźiwo dže, ſwjedženjej, na kotryž ſo hewak ludžo tydženje dołho pſchihotuja a na kotrymž čžemy tu jandželſku powjeſć klyſchecź: „Čžeſć budź Bohu we wyſokoſći, mēr na ſemi a cžłowjeſkam dobre ſpodobanje!“ Ale kaſ mało nētłle runje we ſwěće mēr knježi! Kſchecźijanſke ludy mjeſ ſobu wójnu wjedu a pytaju ſo mjeſ ſobu je wſchēmi mōžnymi přēdkami nowočaſneje wójny ſnicžicź. Ale i wotkal tutón wobžaromny dōnt a tuto pohōrſchenje ſa pōhanſke ludy? Mjeſe wſchēmi kſchecźijanſkimi ludami njebeſche wſchitko kſchecźijanſke a ſprawne, kaž dyrbjalo być, a w cžaſu mēra bēſche cžłowjeſtvo wuroſtlo do hordoſće a Bože kaſnje ſaſpawało. Tak bēſche njeprawda

naftala. Za wójnu sa sobu sczahnj. Tón Anjes sam nětko mjecz wjedze a jedyn lud pschecziwo druhemu nawjeduje, so by jedyn psches drugi khostal. Boži sakoń a Boža wola dyrbitej so sakoń wot ludow pschipsnacž, ludy dyrbja sakoń spósnacž a jemu cžescž dacž, so mohło najprjedy sakoń rělacž: „Cžescž budž Bohu we wyšokosći!“ Potom budže tež mēr na semi. Tehodla wobrocž so, luby ludo, k swojemu Bohu, dha cžescžepońny mēr dostanjesch; hotuj so zyle sa swojeho Boha, dha cže wón jako swój wustwoleny grat pschipsnaje. Ale kelko pobrachow a słabosčow, hrěchow a winow so dha tež wschudžom w našchim ludu pokasuja! Kelko je njepózcziwosč abo wopikstwo skasnylo! Kelko je pod swadu cžetpiko, kajke hubjenstwo bėsche njewěra pschinjesla! Hdžž tola tón hnadny Bóh so hiscže k nam pósnawa, dha mamy jemu na wošebite waschnje džakowni byčž. Jara khtunje bu našch lud psches to nětčishe domapytanje se swojich žadosčow wutorhnjeny a psched najkhtunishe wobstejnošče bu stajeny. Tale zyla wójna je sa naš předačka pokuty, kaž bėsche Jan tón kschćenik tajki předač pokuty w puscžinje. Kaž tutón, cže tež nětčischa wójna ludej, kotryž je w sdželanosći daloko potracžowal a so swucžil na stajne derjehicže, psched wocži džeržecž womłódnjazu móż jedno-reho žiwjenja.

Poslutne předomanje Jana kschćenika w puscžinje tež sa našch lud wocžehnjenje k pschichodnemu sbožu.

Jan tón kschćenik bėsche tón wulki pucžpschihotowar sa teho mešiaša. Wón wustupi, jako bėsche cžaš sjawneho wustupjenja našeho Sbožnika blisko. Wón — to bėsche spodžiwne — předomasche w puscžinje, hdžž wschał žadyn lud njebydlesche, ale ludžo k njemu pschihadžachu. Niz lohko cžinicž chžysche wón swojim pošlucharjam, ale woni dyrbjachu so móż wušwobodžicž wot jich swucženeho wobendženja, wot hary wschědneho dnja, wot jich swucženeho rospróščenja. Woni dyrbjachu, do zyle hinašchich wobstejnoščow pschepadženi, šebi rospominacž, hacž šu jich skutki a smyšlenja prawe. Kač trěbne je to sa lud, kiž je we šwětnych starosčach jaty! Wón dyrbi so ras wutorhnyčž se šwětneho rospróščenja a sawjebelenja a so dopomnicž na dusche sbože a wschitko to, schtož ma hódnosč sa pschichod. Tajke wobnowjenje w duchu a wobrocženje k jednorosčži žiwjenja je k dalschemu wobstacžu kulturneho luda wošebje nusne. A tam w puscžinje, hdžž Jan tón kschćenik předomasche, wošobni Jerusalemszy, kotřiž k njemu won pucžowachu, so bychu jeho spodžiwne waschnje wobhladali, widžachu zylu khtunosč jeho žiwjenja, spokojnosč a sbože jeho dusche. Jan mějesche draštu wot kamelskich wložow a kožany paš na swojich bjedrach; jeho jědž bėsche najjednorischa, škóczi a lěšny mēd. Tež našch zylý lud dyrbi so nětko w jědži a picžu bóle wobmjesowacž, njewočasane wobstejnošče šu jón potrejchile. We wójnje stejazy wojazy dyrbja wschelake parowacž a hušto kóždy dženi šmjereči do wócžka hladacž. Kajka pucžpschihotowarka sa teho Anjesa je tola wójna! Kač wona cžłowške wutrobny pscheměni a je pokasuje na Boha, je wocžehnje k pocžinkam a k pomyšlenju na wěcžnosč! Kač so mozy našeho luda napinaju, kač so sbudžuja pocžinki smužitosče, woporniwosče, lubosče k wótcžinje, pošluschnosče, jednoty a wošebje šmilneje lubosče! Zylý

lud so wutorhnje se swojeho drěmanja, jeho mozy a myšle so wobnowja. Schto tež mohla nětko njewěra a bohapřejěške mudrowanje našchemu ludej pomhacž? Nē, to nadobne a jednore wěrne šłowo šwjateho pišma a wěšte dowěrjenje k Bohu našch lud khtunaj scžinja k pocžinkam a jemu wobradža njepowalnu móż. Nětko so tež w najrjěšchim šwětle pokasuje ta móż, kotryž stróšbosč a pózcziwosč ludžom dawatej. Wonej stej šakozl k wobnowjenju našeho ludoweho žiwjenja. To sbože je tež našchemu ludej nětko blisko dosč pokasane; tehodla cžinicže pokutu, t. r. wobrocžče so! Schtož so hiscže njewobdželi na tych strowych nowšich prózowanjach, kajkež so tam a šem hižom namašaju, tón njech so jim pschisamšnje! Pošylacže šebi cželo a strowosč psches stróšbosč a strowotne wuhibanje a natwarčče šebi duschu psches Bože šłowo! Mějče šwoje wješele nad Bohom a dowěcže so jeho šlubjenjam, dha smějče nowe Bože šhonjenja, dha budže Bóh tón Anjes sakoń mjes zylým swojim ludom bydlicž. Haj, wójna je tak-rjež hlóš Boži: Pschihotujče pucž temu Anjesej a cžinicže rune jeho schcžežki; Bože kralestwo je so š nowa pschibličalo. Najšlubšchu móż pač a najwysšichu wješelosč našch lud šhoni, hdžž so poda k tym žórkam žiwjenja, kajkež šu nam w ewangeliju wotwrjene, hdžž wón tu hodownu powjesč wo Wumožniku wschitkich cžłowjekow we wěrje pschiwosmje a so ponižuje psched tym džěcžatkow we žłobiku.

Poslucharjom Jan w puscžinje dosč namaša. Wschitke woršchty luda so k njemu na pucž podachu; bohaczi a šyčzi šadduzejšzy, hordži šarisejšzy, mudri a wobhladniwi pschekupzy hlowneho města Jerusalema a drje tež wješny lud se židowskeho kraja. Čži přěšchi wošebje drje tuteho špodžiwneho cžłowjeka w puscžinje wobdžiwachu, abo tola šebi na to njemyšlachy, šwoje škazene swucžene wobendženje wostajicž; woni drje tež njewěrjachu, so bėsche jim nekajke polěpschenje trěbne, woni šebi myšlachy, so wschał psched Bohom wobsteju. Jan pač džesche k nim: Wy jesch e-rjowa šschlacha, schto je wam pokasal, pschichodnemu hněwu cžeknyčž? Tehodla cžinicže hódne plody pokuty. Jan wošebje tym lohko a šwětnje smyšlenym wošebnym šadduzejškim a tym hordym a šamopaschnym šarisejškim winu dawša sa te hubjene wobstejnošče; tón šly pschiklad, kotryž woni dawachu, dale škutkowasche, a tak našta w ludu sawiščž, hida, prawowanje a požadliwosč. Kač hušto je w našchim ludu w cžašu mēra nětotryžkuli njepocžinš wušchol wot bohacych! Lud kručže hladasche na tak mjenowaných sdželaných, mějesche na nich šwoje pohórschowanje, abo wufnjeshche tola wot nich. Zyle wobnowjenje wyschichich kaž nižichich woršchtow luda je trěbne. Njech so ničto š tym njesměruje, so je š dobreje šwójby abo je dobre wocžehnjenje wužiwal; žiwjenje, kotrež njeńdže psches pokutu a wěru, wostanje njeplódnje. A Židam, na jich pošhad hordym, Jan rjeknje: Njepomyšlcže šebi jeno, so chžyli wy pschi šebi rjeknyčž: Wy mamy Abrahama sa wótza. Ja pač praju wam: Bóh móže Abrahamej š tych kamjenjom džěcži šbudžicž! Še potajkim Bóh Abrahamej hnadny byl jeho wěry a pošluschnosče dla, wón tehodla hiscže njetreba jeho potomnikow šebi tež tak wušwolicž, wošebje hdžž šu woni zyle hinašchi, hacž jich wótz Abraham. Bóh njeje wot nich wotwišny; hdžž cže wón pošluschnje džěcži mēčž, kotrymž by wón šwoje dobroty wopokasal, móže šebi wón cžłowjekow wušwolicž abo wocžahnycž. Bóh móže kóždy cžaš šamopaschných a hordých cžłowjekow

ſ jich wyſokofcze ſtorczicę a poniżnych a doſtojnych ſ czeſczi pſchinjeſcę.

Haj pſched Bohom ſo ſnadnje ſtanje
 A jemu wſchitko rune je,
 So bohacęk do khdoby panje
 A khudy kubla doſtanje;
 Bóh wſchitko w ſwojej moży ma,
 Wón powyſcha a poniża (Khērl. 305, 6).

Tak ſo teſ Bože knježenje pokafuje na ſtawach naſcheho luda, haj na ludach mjeſ ſobu. — Poniżnoſcę pak a póſnacze ſebje ſameho namaſatej ſbožo w Khryſtuſu, doſtanu nowe žiwjenje a wſchitke žohnowanje njebjefkeho kraleſtwa. Najſkerje je ſ Janej teſ wjele roſtatnych hrěchnikow pſchiſchlo, kotſiž njeſpokojeni wot ſebje ſameho a ſwěta ſebi ſprawnje po mēre ſ Bohom žadachu a wuhladowachu ſa tym pſchichodnym ſbožom, žlonižy a hrěchnižy je wſchěch ſtawow, kotſiž ſo potom dachu wot Jana kſchcęcę. Kať wjele hrěchneho hubjenſtwa namaſa ſo teſ w naſchim kraju! Kať nękotryžkuli ſtona pod hrēmjenjom winy a njemóže ſ žanemu mērej dóńcę; kať nękotryžkuli ſtona w jaſtwej ſlych nawuczenjom! O cęinčęe pokutu, njebjefke kraleſtwo je ſo pſchibližako! To je ta powjeſcę wjeſelofcęe, kotruž dyrbja wſchitžy w naſchim ludu ſkſchecę. Tehodla cęinčęe hódne plodny pokuty! Tón cęlowjeť pak, kotrehož ničę njemóžeſche pohnuć ſ prawdoſcęi, ſańdže. Tón lud, kotruž ſwojeho Boha wopuſcęzi, Bóh teſ wopuſcęzi! Haj, teſ žylym ludam móže ſo ſekera ſ korjenju pſchiložicę jich njęplódnoſcęe w dobrnych ſtutkach dla. Tehodla, luby ludo, wobrocę ſo ſ Bohu ſwojich wótzow a pocęakaj na jeho ſbože, ſo by jeho jenicękeho narodneho ſyna Jeſom Khryſta widžal ſ wóczkom wery a w jeho waſchnju wocęerſtwiť. Wufń prawnu jednorofcę a khtnoſcę, ale teſ wery, ſwjatoſcę a lubofcę. Pſchetož kotrež drjewo dobry plód njępſchinjeſe, budže porubane a do wohenja cęiſnjene. Hamjen.

K. w K.

Nóz je ſo minyła, džen pak je ſo pſchibližil.

ſ ranja ſkhadža nowe ſwětko. Duž ſo nóz minje, a džen pſchikhadža. Radoſcę cęlowjekow a žyťe Bože ſtworjenje ſa pſchimmje. Róždy advent a hodowny cęaſ ſo kſchecęijanſtvo wjeſeli nad ſbóžnym ſwětkom, kiž je w rańſchim kraju ſeſchlo, a radoſcęiwje wyſka:

Rnjeſ Khryſtuſ, tón ſyn Boži,
 Kotr'hož wot węcnoſcęe
 Bóh Wóčęez dživnje plodži
 Se ſwojej wutrobny:
 Wón ſernicęla je jaſna,
 Joh' ſwětkofcę je tať kraſna,
 So pſche wſchě hwěſdy dže.

ſwjatny japoſchol Pawoť, kiž je horne ſłowo wo nožy a dnju Romſkim piſal, mēni ſ nozu tón cęaſ, w kotrymž tón Rnjeſ ſaſo pſchińdže. Prēni kſchecęijenjo ſu jara na Rnjeſowny pſchichod cęakali. Po prawom Pawoť praji: Nóz je pokrocęka. Haj, rańſche ſmērki ſo pokafuja. Wny ſroſnymim, hdyž wón w ſwěcęe nóz widžefche. Cęemnoſcę póhanſtwa ſ jeho pſchibójſtwom, njelubofcęu a njewjeſelofcęu žyťy ſnaty ſwěť pſchitrywaſche a kſchecęijanow tyſchefche. Teſ dženka na proſy noweho lęta ſejimſchi, ſo dopomnimy: Wjefſchi džel cęlowjekow ewangeliť na ſwěcęe njemužiwa. A njefch teſ ſaſo Bože ſłóncękto ſwój pucę dže, wobſwětlejo horn a doľny wſchěch ludow, dha je tola we wutrobach cęma: Tykaž milionow Boha Rnjeſa njefnaje a tu pſchebnywa bjeſ wodačęa hrěchow, wērneho žiwjenja a ſbóžnoſcęe. W narańſchej a polońſchej Aſiſkej, w Indiſkej, Chineſiſkej a Japaneſkej knježi toľſta cęma: Póhanſki budhiſmus ma tam wjažy pſchiwijařow, hacę

ewangeliť Jeſom Khryſta. Nętko ſo piſche wo ſwjafku narańſchich ludow na podložku bhudiſma a jeho kultury. A tuto twarjenje ma ſo napſchecęiwo ſtaicę twarjenju kſchecęijanſkeje kultury we nawjecęornym (europiſkim) ſwěcęe.

To pokafuje na cęaſny pſchecęiwoſcęe, ſnano ſamo pſchecęeženja ſa miſionſtvo. Nóz je, hdžež muhamedanſka wera (iſlam) ſo nad ludami wupſchecęera, tale wera, kiž wobſteji ſ bluda a lubofcęe njefnaje a poklecęe ſobu pſchinjeſe, kať je ſo to w ſanjero-dženju ludow a we miťowanju ſ cęlowjekami doſcę ſjemiko. Teſ wona ſo woſebje w Afrizy dale dobywacę pyta, a miſionſtvo ma cęežke ſtejniſchcęo jej napſchecęiwo. Nęſchto wot nožy ſo teſ ſ naſchimaj wocęomaj pſchecęiſchcęi: Tu ſu milionny w kſchecęijanſtwej, kiž ſebi ewangeliť njewaja, a tam dyrbja bohuzel wojazy hižom na tych ſčelcę, ſa kotrychž dobroproſchenja kſchecęijanow ſ njebję ſtupaja, ſa kotrychž chzedža Boži póbli ſtutť žohnowanja a ſwětko ſ wumóženju jich duſchow cęinčę.

A tola ſaſo: Nóz je ſo minyła, džen pak je ſo pſchibližil. rańſche ſera ſkhadžeja. Sera ſu ſo ſaſo jaſniſcho ſabljſchcęite nad japanſkim ludom: kſchecęijanſka ſklužba mjeſ ſranjenymi je ſo w poſlenjej wójnje pſchipońnaka. Japaneſki kſęžor je ſa nju 20 tykaž hriwnow daril, jedyn tamniſchi marſchal dwaj tykažaj. Kſchecęijanſke ſwjate piſma, traktaty, ſo žadaja a cęitaja. Se ſukhodneje Koreje ſo powjeda, kať ſo je wſchěch ſtron do kſchecęijanſkich Božich ſklužbow cęiſchcęa a kať domoródnny kſchecęijenjo tam ſa ewangeliť ſtutľuja a wopory njefu. Sera pomaku ſkhadžeja. W Božim kraleſtwej ma ſo ſ wobſchěrnymi cęaſami licęicę. Stuleť njeje doľhi cęaſ. A tola, kaťte žohnowane pſchemēnenje je ewangeliť ſa te ſto lęť, jaľo je ſo ſaſo pocęak w póhanſtwej roſſchēricę, doľonjal. Muhamedanſka wera, kiž wjele ſtow lęť w Afrizy knježi, je ſłóncęnje maľo doľonjala. Duž je nadžiťa, ſo ſo ewangeliť jej napſchecęiwo dobyčęeržny wopokaže. W nim leži móž. Tónſamny Pawoť, kiž ſ Romſkim piſche: Džen je ſo pſchibližil, praji ſ nim teſ: ſa ſo njehanibuju teho ewangeliona. To je kraſne wuſnacęe, kiž je kóždy advent, kotruž Boža hnada wobradži, ſ nowa trębny. Bože ſłowo praji: Nóz je ſo minyła. Duž mamy to wēricę.

„Pſches tebie ludy ſtanu, kať ſłóncękto horje dže, a pſchibohojjo panu, kať mēkaž wobłēdnje.“ Wny mamy ſ nowa ſtawacę a džel do rukow wſacę: Modlenie a pařchoniſke ſtutľowanje w roſwucęowanju a darjenju. To mamy do prędka pſched ſtarymi cęaſami, ſo ſmēny powſchitkowne Rnjeſowe džel po žyťej ſemi dželacę. Kaťta je to hnada! Tón Rnjeſ pſchekraſń ſo ſ nowa nad naſchim ſerbiſkim ludom, ſo wjele jeho hnadu póſnaja, wēřja a ſwērnje ſtutľuja.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— **ſerbiſke lemſchenje w Draždžanach.** Žutſje, njedželu 2. adventa, ſu Draždžanſžy ſerbiſo ſaſo do ſerbiſkeje Božeje ſklužby pſchipońdnju 1/2 12 hodžin w kſchiznej žyťwi wutrobneje pičeproſcheni. Róždy ſerbi budže tam witany. Spowjednu wucębu ſmēje ſ farať Domaſchka ſ Budeftež, prędowanje pak ſ duchowny Wroſjať ſ Ketliž.

— **Jara ſo na to ſlorži,** ſo wjele wojakow wulke pakety, kotrež ſo jim do wójnny ſčęleja, njedoſtanu, a ſo woſebje doľho traje, prjedy hacę tam dóńdu. So wone na 4 njedzele trjebaja, prjedy hacę tam pſchińdu. Teho je wina, ſo ſo te pakety tať nahromadža tam, hdžež ſo hromadža, a je wjele cęaſa trjeba, prjedy hacę ſo wupytaja a potom ſ woſebitymi cęaſami won wjeſu. Duž je radžicę, radſcho huſcęiſcho mjeńſche pakety, kotrež jaľo póľne liſty džeja, ſkacę. Tute hnydom won džeja a je naſchi wojazy tať kſčēťje doſtanu, kať druhe liſty. Woſebje ma ſo tón cęaſ wužicę, hdyž puntowſke pakety pſchitwoſmu. Tajti cęaſ nętko ſaſo je wot 2. hacę 8. dezebmbra.

— **Hodowne liſty,** kotrež naſchim wojakam powjedaju rjanu hodownu powjeſcę, ſu ſo wot wſchelakič cęiſchcęerņow wudaľe. Dubi ſerbiſka njefch ſo pola ſwojich knjeſow duchownych napraſcheja; woni je wēcęe rad wobſtaraja. Tajte liſty ſu ſo wudaľe wot knjeſow duchownych Blankmeiſtera w Draždžanach, Dr. Hebera w Draždžanach a lie. Stangi w Poľcęnižach. Wot hodowneho liſta Dr. Hebera ſaſte towařſtvo ſ roſſchēřjenju kſchecęijanſkich ſpiſkow kóždemu póľnemu duchownemu 500 cęiſčłow póſcęele ſ roſdžēlenju mjeſ naſchich wojakow.